

Arcus Revue

Absolutní senzace:

Absolvent našeho gymnázia je olympijským vítězem!

Metoděj Jílek

NA CO SE MŮŽETE V TOMTO VYDÁNÍ TĚŠIT?

Metoděj Jílek - náš bývalý spolužák olympijským vítězem | Vločky, nebo kameny? Eseje - Je tahle generace opravdu tak křehká? | Nejoblíbenější předměty našich primánů | Rozhovory: prof. Petra Kašparová, paní Tatána Matsola | Test: Jaký jsi typ studenta? | POV: Klasická literární díla z pohledu vedlejších postav | Očima Šimona Kubíčka: Rok 2025 v politice | Anketa mezi učiteli: S jakou osobností byste šli rádi na večeři? | ZOH - sportovní kvíz | Horoskop

EDITORIAL

Milí obyvatelé planety Arcus a jejího blízkého okolí, zdravíme vás s novým číslem našeho školního časopisu, které je jako obvykle nabitě zajímavými články. Hlavním tématem tohoto čísla nechť je poklona mladým lidem a tomu, co všechno dokážou.

První článek nemůže být věnován ničemu jinému než fantastickému úspěchu našeho absolventa Metoděje Jílka na ZOH 2026. Myslím, že nejen já, ale i všichni z naší školy byli vlastně trochu v šoku z toho, že osobně znají někoho, kdo dosáhl takového úspěchu, a nezapomněli to hlásit všem svým známým a příbuzným. :-) A ačkoliv je to samozřejmě úspěch jen a jen Metoděje a jeho týmu a s námi to vlastně nemá co dělat, jsme na něj, stejně jako celá republika nesmírně pyšní.

Ráda bych vaši čtenářskou pozornost nasměrovala také k textům našich septimánů, které se věnují tak často zmiňované otázce odolnosti, či slabosti dnešní generace. Za mě - pokud by si kritici mladých lidí mohli přečíst jejich texty, které jsou vyspělé, moudré, sebekritické a současně i hrdé, jejich argumenty by se rozdrotily jak namočené sušenky. Nejsnáze obvykle kritizujeme ty, které osobně vlastně ani pořádně neznáme, a to neplatí jenom mezi národy a civilizacemi, ale i pro ty, kdo jsou docela blízko nás. Každopádně my, učitelé, kteří vedeme s dnešními dětmi a mladými lidmi každodenní diskuze, řešíme s nimi praktické, ale i mezilidské problémy, z budoucnosti strach nemáme. (Alespoň pokud se to týká výměny generací, jinak to zas takový optimismus samozřejmě není.) Jak můžeme vidět v okolním světě, samotný fakt stárí nemusí být vždy přidanou hodnotou. Pokud se ale charakter, moudrost, tolerance a skromnost skloubí s životní moudrostí staršího člověka, je to poklad. Někdy ovšem už ze své podstaty bývá takový poklad těžko k nalezení, ani ne tak mezi našimi blízkými - každý jistě známe někoho, koho si pro jeho životní zkušenosti a rozhled vážíme, ale spíše na postech, kde se rozhoduje o našich osudech.

Pojďme ale zase k veselejším tématům a obsahu našeho časopisu. Můžete se v něm totiž dozvědět, jaký jste typ studenta, prověřit si své znalosti o zimních olympiádách a nahlédnout do své budoucnosti díky našemu, jako vždy trochu bláznivému, horoskopu. Seznámíte se také blíže s dalšími zajímavými osobnostmi z naší školy, tentokrát se dvěma sympatickými dámami. Jestli vás někdy napadlo, jak by nám některé notoricky známé příběhy převyprávěly jejich vedlejší postavy, doporučuji literární dílnu. (Tak vlku, jak to vidíš s tou Karkulí ty?)

A na závěr úžasná báseň, při jejíž četbě nebudete věřit, že ji napsal někdo z vašich - vlastně docela mladších - spolužáků.

Takže: Ať žije mládí! Ať žije jaro! Ať žije Arcus!

Za redakci Arcus Revue vám příjemné počtení přeje

Erika Vašková

Olympijský úspěch našeho bývalého studenta

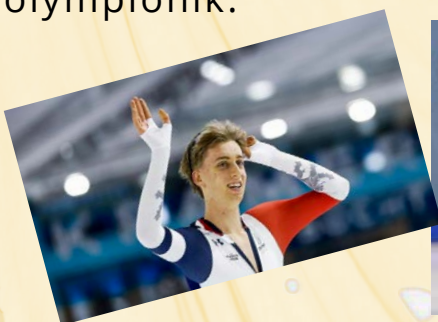

Když se řekne olympiáda, většina lidí si představí světové hvězdy, které sledují miliony fanoušků. Letos se ale mezi tyto hvězdy zařadil i někdo, kdo ještě nedávno chodil po stejných chodbách jako my – **rychlobruslař Metoděj Jílek**.

Na Zimních olympijských hrách 2026 se mu podařilo něco opravdu výjimečného. Teprve devatenáctiletý český závodník nejdříve získal **stříbrnou medaili na trati 5 000 metrů**. Už to byl obrovský úspěch, protože šlo o jednu z prvních českých medailí v této disciplíně. Jenže s tím se Metoděj nespokojil a jeho olympijský příběh zdaleka neskončil. O pár dní později nastoupil na **ještě náročnější závod – 10 000 metrů**. A tam předvedl fantastickou jízdu. Díky skvělému tempu a neuvěřitelné vytrvalosti **dojel do cíle s časem 12:33,43 a získal zlatou olympijskou medaili**. Stříbro získal Polák Vladimír Semirunniy a bronz nizozemský veterán Jorrit Bergsma.

Pro český sport je to historický moment. Ve velkém stylu tak převzal štafetu po Martině Sáblíkové, která mu poblahopřála a darovala triko s nápisem **GOLDEN BOY**.

Moc gratulujeme k neskutečnému úspěchu a současně pevně věříme, že většinu sportovních úspěchů má Metoděj stále před sebou. A kdo ví – možná právě teď sedí v některé z našich tříd další budoucí olympionik.

Zimní olympijský kvíz

Vítám všechny čtenáře sportovní rubriky. Doufám, že jste se těšili na další sportovní kvíz, který jsem si pro vás nachystal. Tentokrát to bude tematické a otázky se budou týkat zimních olympijských her.

Letošní olympiáda je teď už úspěšně za námi, a tak určitě nikomu neuškodí zavzpomínat na důležité okamžiky zimních olympiád minulých a prověřit si své znalosti. Přeji příjemné čtení.

1) Které město hostilo zimní i letní olympijské hry?

- A) Nagano
- B) Peking
- C) Sochi
- D) Sapporo

2) Kolik medailí vybojovala Kateřina Neumanová na ZOH v Turíně?

- A) 2
- B) 4
- C) 0
- D) 1

3) Kdo získal první olympijské zlato pro Českou republiku po roce 1993?

- A) Jiří Raška
- B) Kateřina Neumannová
- C) Lukáš Bauer
- D) Roman Šebrle

4) Kolik sportů bylo na programu prvních zimních olympijských her v roce 1924?

- A) 4
- B) 6
- C) 9
- D) 15

5) Který český biatlonista získal stříbrnou medaili ve sprintu na ZOH 2018?

- A) Ondřej Moravec
- B) Michal Krčmář
- C) Jaroslav Soukup
- D) Roman Dostál

6) Která země je nejúspěšnější v historii ZOH podle počtu medailí?

- A) USA
- B) Německo
- C) Rusko / SSSR
- D) Norsko

7) Kolik Martina Sáblíková získala olympijských medailí?

- A) 4
- B) 6/7
- C) 10
- D) 8

8) Který český sportovec získal olympijské zlato ve snowboardcrossu?

- A) Tomáš Kraus
- B) Aleš Valenta
- C) Eva Samková
- D) Ester Ledecká

9) Které město hostilo první zimní olympijské hry v historii?

- A) Innsbruck
- B) Oslo
- C) Chamonix
- D) St. Moritz

10) Který český skokan na lyžích získal olympijské zlato v roce 1968?

- A) Jakub Janda
- B) Jiří Raška
- C) Pavel Ploc
- D) Roman Koudelka

10 B
9 C
8 C
7 D
6 D
5 B
4 C
3 B
2 A
1 B

vločky, nebo kameny?

Jsme opravdu tak křehká generace?

V minulém roce vyhlásila Knihovna Václava Havla jako každá rok esejistickou soutěž s touto zajímavou otázkou. Položili si ji ve svých úvahových textech i naši septimáni. Zajímá vás, co si o tom myslí oni?

Nikol Bystrická ze 7. B

Jsme opravdu tak křehká generace, jak o nás říkají naši rodiče, prarodiče nebo dokonce jen okolní „starší generace“, když od nich slyšíme věty typu „No to za nás nebylo, to já v tvém věku...“ nebo naši učitelé, když se vztekají, že když oni sedávali na našich místech, že žádné takové úlevy prý neexistovaly? Vážně „nic nevydržíme“, nebo je to prostě jen trend, který přichází se stárnutím?

Pochybnosti a narážky na mladou generaci však nejsou novinkou současného světa. Je to něco, co se se „střídáním stráží“ předává. Stejně výtky zaznívaly už dávno před námi. Aristoteles ve 4. století před Kristem napsal: „*Mladí lidé o sobě mají vysoké mínění, protože ještě nemuseli sklonit hlavu před těžkostmi života*“.

Generace před námi také tvrdí, že když oni byli v našem věku, už byli manželi a manželkami a pomalu čekali druhé dítě. Byli ale skutečně silnější a zodpovědnější, nebo žili jen v jiných podmínkách?

Rostou nám ceny nájmu a dalších okolností, které to naší generaci neusnadňuje o nic víc. Jeden australský realitní makléř Tim Gurner vzkázal mladé generaci, že kdybychom nebyli tak rozhýčkaní a nekupovali by si avokádové toasty k snídani, měli bychom na dům. Načež mu jedna mladá autorka odepsala: „*Dík za radu. Když si každý den odepru avokádový toast, někdy v roce 2117 si můžu požádat o hypotéku*.“ Bohužel má pravdu, ovšem starší generace nás nekritizují jen kvůli přehnanému jezení avokádových toastů nebo pozdějším zasnubám. Kritizují nás především za naše „nálady, deprese..., úzkosti“. Určitě jste se mohli setkat s větou: „Mladí lidé nemohou mít deprese, však si ještě nic nezažili. Nemají z čeho mít deprese a ani žádný jiný důvod.“

Na Harvardské univerzitě se od 50. let minulého století dělaly průzkumy s následující otázkou: „Co pro tebe bylo důležité během uplynulého roku?“ Odpovědi byly různé, ale od potíží dnešní mládeže se příliš nelišily. Studenti měli strach z toho, co je čeká v budoucnosti, kde seženou práci. Cítili tlak od rodičů, tlak ve škole a tlak, který vytvářeli sami na sebe. Často si také připadají ztraceni. Popisovali vlastně totéž, co dnešní tak kritizovaná mládež. Tak čím to je, že každá mladá generace popisuje tytéž problémy, za které ji soudí generace před ní?

Psychologové John Protzko a Jonathan Schooler z Kalifornské univerzity v Santa Barbaře uskutečnili v roce 2019 výzkum, který na otázku „nadávání na mladé“ vrhl světlo z úplně jiného úhlu. Pracovali s třemi a půl tisíci dospělých ve věku jednatřiceti až do pětapadesáti let. Závěr shrnuli větou: *„Naše mysl podléhá psychologické iluzi, že generace přicházející po nás je horší než ta naše. Ale ta iluze je zcela nevědomá a každá další generace jí podléhá znovu.“* Lidé mají tendenci si nevědomky přibarvovat minulost, starší lidé vzpomínají, jak lezli po stromech, házeli po sobě kameny, rozbíjeli si kolena, zatímco mladí pořád jen sedí s telefonem v ruce. Asi každý jsme si někdy rozbili koleno, ale to neznamená, že jsme měli opravdovější nebo „správnější“ dětství než generace po nás či před námi.

Někdy tento mezigenerační spor můžeme popisovat pojmem, který pochází od historika Andrewa Rabina, *„připomenutí smrtelnosti.“* Neměli bychom nikomu přisuzovat určité vlastnosti jen podle roku narození. V nás - ve svých dětech a potomcích - vidí starší generace svou budoucnost, že převezmeme, co oni začali, a budeme v jejich tradicích a jménech pokračovat dál. Jenže jak dospíváme, začíná být jasné, že abychom toho mohli dosáhnout, musí se nám *„uhnout z cesty“*. Nicméně rostoucí děti jsou připomínkou toho, že jsou také nahraditelní, a proto starší generace poukazuje na to, že ta generace nastupující není tak dobrá, jako byli oni.

Z pohledu člena generace Z, která už také pomalu míří do důchodu, bych řekla, že měli páni psychologové ve svém výzkumu pravdu. Vadí mi, když starší generace shazují tu naši výše zmíněnými větami o tom, jak nás nemá co trápit, že jsme nežili válku a dalších „x“ vět o tom, jak oni byli lepší - tvrdší generace.

Bohužel musím však říct, že jsem tak trochu pokrytec, protože si o nadcházející generaci myslím částečně totéž. Nemyslím si, že nemohou být smutní či znepokojení svou budoucností. Myslím si však nebo jsem si to alespoň vždy myslívala, že to bude generace tabletů a rozmazlených lidí. To je ale pokrytecké, co?

Nicméně když se nad tím vším zamyslíme, má vůbec cenu se takhle porovnávat? Je to vůbec spravedlivé? Jasně, naše generace sice nezažila válku jako takovou, zažili jsme si však věci jako covid, strach z blízké válečné hrozby a hromadu dalších věcí, o kterých bychom se jen mohli dlouze dohadovat, která vyrovná kterou na misce vah napříč generacemi. To samé jistě zažijí naše děti a děti našich dětí. Proč máme ale vůbec zapotřebí porovnávat naše generace. Proč prostě jen nemůžeme přijmout fakt, že každá generace dělá, co může, přece jen nás vychovaly ty generace, které nás teď shazují. Každý jsme měli jinou příležitost a jiné podmínky při dospívání. Také přece neporovnáváme nízké a vysoké, zdravé a nemocné... Ti si to nevybrali úplně stejně, jako my si nevybrali generaci, ve které se narodíme nebo starosti, se kterými se za život potkáme. Přece se nemusíme cítit lepší než generace před námi nebo po nás. Nemyslím, že jakákoli generace má právo se nadřazovat nad jinou, koneckonců jsme všichni *„krev jedné krve.“*

A jak trefně poznamenala J.K. Rowlingová:

„Mladí nemohou vědět, jak člověk myslí a jak se cítí ve vyšším věku. Ale staří lidé se proviňují, když zapomínají, jaké bylo být mladý.“

Veronika Kalinová ze 7. A

Poslední dobou často slýchám, že dnešní mladí lidé všechno moc řeší, všechno se nás dotkne, nic nevydržíme a že jsme křehcí a přecitlivělí. Dle mého názoru na tom ale něco bude, naše generace mluví o tématech, o kterých naši rodiče a ročníky před námi nikdy nemluvili a potlačovali je, protože o nich často ani mluvit nemohli a nikoho to nezajímalo.

Dnes je to úplně jinak, mluvíme často o svých problémech velmi otevřeně. Na jednu stranu je to dobře, jelikož ukázat emoce a mluvit o nich není vždy jednoduché a mnohdy to chce odvalu, zároveň jsem také ráda, že se můžu v debatách o některých věcech otevřít, aniž bych za své názory byla jakkoliv souzena, ale na stranu druhou, s ničím by se nemělo zacházet do extrému.

To navazuje na můj více konzervativní názor na toto téma. Nezřídka nám totiž stačí drobná kritika nebo jiný názor a hned vznikne hádka nebo konflikt. Například na internetu je to vidět všude, každý se cítí dotčený, každý má potřebu něco komentovat. Možná jsme opravdu až moc zvyklí na to, že nás ostatní podporují a chválí, a zapomínáme, že svět tak nefunguje a ne vždy s námi bude každý ve všem souhlasit.

Problémem jsou také sociální sítě, kde všichni vidí jen pozitivní videa, jak mají ostatní perfektní život, a pak, když se jim něco nedaří, tak si myslí, že v jejich životě je vše špatně a hroutí se z toho.

Další faktor, se kterým jsem se setkala, je dnes až moc progresivní rodičovství, kdy si rodiče ani nedovolí na dítě zvýšit hlas. Za mě by se dítě mělo naučit slyšet od rodičů občas „ne“ na věci, které si přeje, protože ho to do života naučí, že ne vždy bude po jeho, ale to už není na mě, být rodičem je těžké a přístup každého rodiče k výchově je individuální.

Dalším aspektem je, že lidem s psychickými problémy se dnes věnuje hodně pozornosti, a neříkám, že většina, ale bohužel jsem se setkala i s případy, kde se pro tuto pozornost dokonce lidé sebepoškozují. Obecně se ví, že je případů sebepoškozování více než v předchozích letech. Myslím si, že část je opravdu kvůli upoutání zájmu, protože nikdo by tomuto pozornost před pár lety nevěnoval, a navíc to nikoho natolik nezajímalo. Případů tedy bylo méně, ale o to byly závažnější.

Můj poslední postřeh, který dle mého názoru potvrzuje, že jsme jako generace více citliví, je větší povědomí o duševních nemocech a jejich zjišťování. Mám pocit, že většina lidí z těch, co se nechali vyšetřit, má alespoň jednu duševní nemoc. To má ale podle mě 90% populace alespoň v lehkém stadiu. Nabyla jsem tedy dojmu, že když dítě vidí černé na bílém, že nemoc opravdu má, tak si to vsugeruje tak, že ho to pohltí.

Abych nemluvila pouze pesimisticky, tak ještě zmíním, že být „sněhovou vločkou“ nemusí být nutně špatné. Myslím si, že sněhové vločky jsou jedinečné, ale žádná není stejná jako druhá. Každá má svůj tvar a svou cestu a stejně je to i u nás, u lidí. Každý svoje emoce snášíme jinak a vypořádáváme se s kritikou. Ale když budu mluvit obecně, tak jsme citlivější a zranitelnější a často hledáme problémy tam, kde nejsou, ale současně jsme také otevřenější a schopní mluvit o věcech, o kterých se dřív mlčelo. Nebojíme se změn a chceme novou společnost, kde se lidé navzájem chápou a soucítí spolu.

Jakub Vosecký ze 7. A

V posledních letech se často ozývá tvrzení, že mladí lidé jsou „sněhové vločky“ – přecitlivělí, neschopní zvládat kritiku a příliš závislí na pohodlí. Starší generace s oblibou porovnávají dnešní svět s dobami, kdy „bylo třeba zatnout zuby“ a nikdo se neptal, jak se kdo cítí. Ale je to skutečně tak? Jsme opravdu slabší, nebo se jen méně podobá síly?

Na první pohled to tak možná vypadá. Mnozí mladí dnes otevřeně mluví o úzkostech, depresi, o potřebě psychické pohody a bezpečného prostředí. Kdysi by to působilo jako známka slabosti – dnes je to součást běžné konverzace. Jenže možná právě v tom spočívá nová odvaha. Přiznat si, že něco nezvládáme, není útěk od reality, ale krok k její změně. Otevřenost vůči vlastním emocím neznamena křehkost, ale lidskost.

Nelze ale opomenout vliv sociálních sítí, které do značné míry formují naše sebevnímání i vztah ke světu. Na Instagramu, TikToku či X jsme neustále vystaveni porovnávání – kdo je úspěšnější, šťastnější, krásnější. Tato „digitální vitrína“ vytváří tlak být dokonalý, a zároveň posiluje pocit, že nikdy nejsme dost. Paradoxně tak prostor, který měl spojovat, často způsobuje osamělost a nejistotu. Zároveň ale sociální sítě dávají hlas těm, kdo by ho dříve neměli – umožňují otevřené diskuze o duševním zdraví, rovnosti či klimatu. Je tedy otázkou, zda nás sociální sítě činí křehčími, nebo jen zviditelňují naši lidskost.

Je pravda, že vyrůstáme v době, kdy máme méně jistot. Planeta se otepluje, války nejsou jen historií, práce se mění rychleji než dřív a tlak na výkon je obrovský. Přitom se od nás očekává, že budeme kreativní, flexibilní a stále pozitivní. Není divu, že hledáme jiné formy odolnosti – ne tvrdost kamene, ale pružnost vločky, která se sice rozplyne, ale dokáže proměnit svět kolem sebe.

Kámen je symbolem síly, ale i nehybnosti. Vločka je křehká, ale unikátní. Možná bychom neměli vybírat mezi jedním a druhým, ale hledat rovnováhu. Potřebujeme pevnost, abychom obstáli, ale i citlivost, abychom neztratili schopnost porozumět.

Naše generace možná není z kamene – a to je dobře. Kámen odolá větru, ale nikdy se nevznese. Vločka se vznáší jen chvíli, ale v milionech dokáže vytvořit lavinu. A možná právě v tom je naše síla.

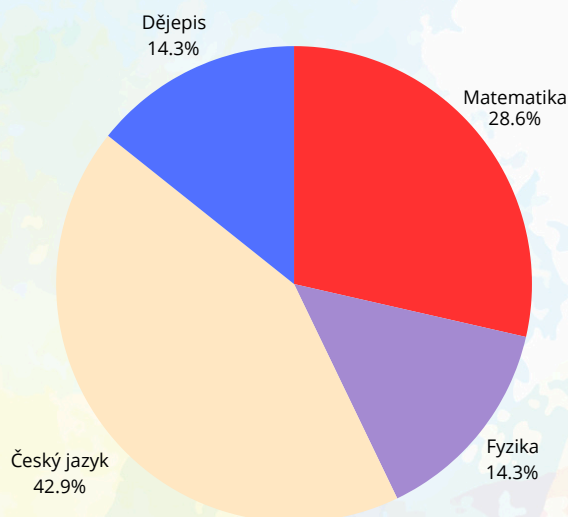
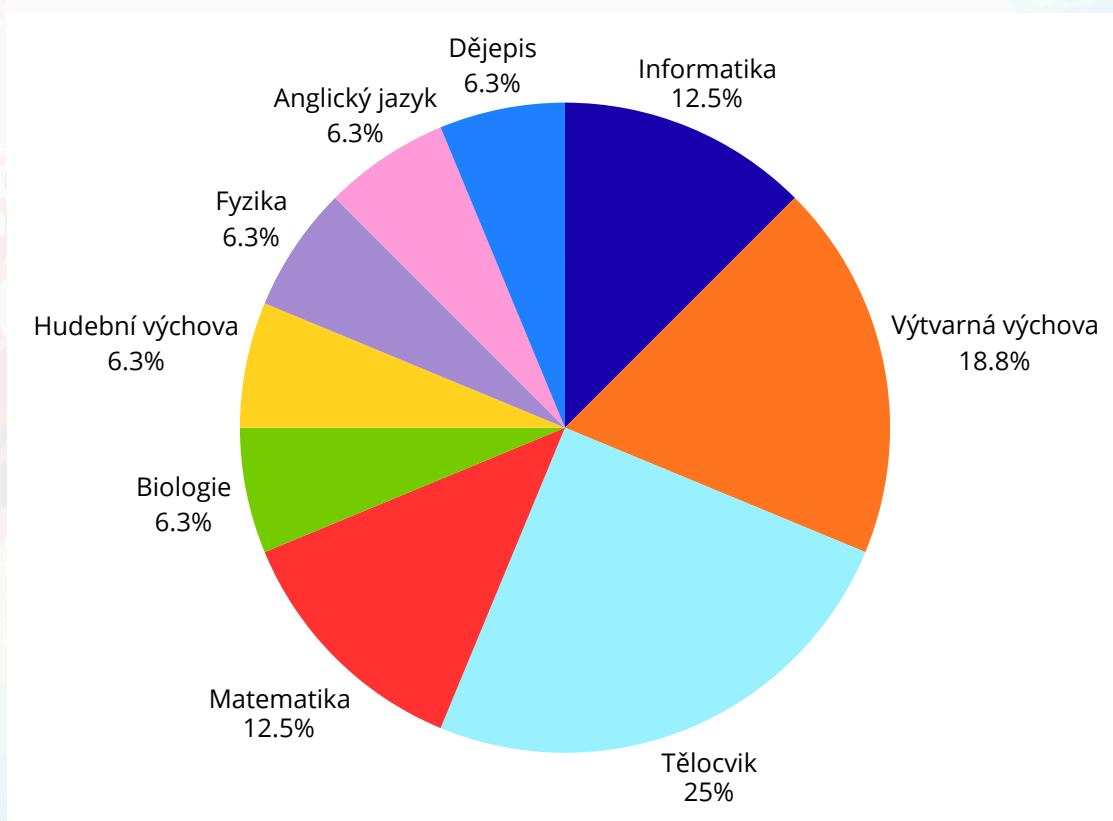

NEJOBLÍBENĚJŠÍ A NEJMÉNĚ OBLÍBENÉ PŘEDMĚTY ŽÁKŮ PRIMY A

Nejoblíbenější předmět žáků primy A je tělocvik, protože rádi sportujeme, je to zábava.

- Výtvarná výchova - baví nás tvořit a je to odpočinková hodina
- Informatika - předmět naší generace. Práce s počítači je zábava.
- Matematika - s Mgr. Jitkou Kopeckou je sranda, hodina má náboj.
- Dějepis - dozvídáme se zajímavosti z historie.
- Anglický jazyk - a lot of fun :-)
- Fyzika - kdo by neměl rád pokusy? Zjišťujeme, jak funguje svět kolem nás.
- Hudební výchova - relax.
- Biologie- spousta zajímavých informací o přírodě.

NEJOBLÍBENĚJŠÍ PŘEDMĚTY (15 odpovědí)

NEJMÉNĚ OBLÍBENÉ PŘEDMĚTY (7 ODPOVĚDÍ)

Nejméně oblíbený předmět u nás ve třídě je **český jazyk**. Co se dá dělat, prostě je to trochu nuda. Ale není v tom sama. Někteří žáci považují za nudu i:

- matematiku, protože jim nejde,
- fyziku - ze stejného důvodu,
- dějepis - protože jim chybí zábava.

ROZHOVOR S PANÍ PROFESORKOU PETROU KAŠPAROVOU

(OBČANSKÁ VÝCHOVA A NĚMECKÝ JAZYK)

● Proč jste se rozhodla jít učit na naše gymnázium?

Na gymnázium Arcus jsem se rozhodla nastoupit, protože mi bylo od začátku sympatické svou přátelskou atmosférou, individuálním přístupem k žákům a možností kreativní výuky jazyků v menších skupinách.

● Učila jste před nástupem na Arcus na nějaké jiné škole? Pracovala jste předtím v nějakém jiném oboru?

Před nástupem na Arcus jsem učila na základní škole. Ještě dříve jsem pracovala v Domě dětí a mládeže a také v jazykové škole, kde jsem vedla skupinové kurzy německého jazyka.

● Čím jste se chtěla stát, když jste byla malá?

Možná to zní úsměvně, ale už jako malá jsem se chtěla stát učitelkou. Pamatuji si, že jsme si s kamarádkou hrály na paní učitelky. Nejvíce mě bavilo opravovat testy a zapisovat známky.

● Které předměty Vás ve škole bavily? A které ne?

Nejvíce mě bavila výtvarná výchova, protože jsem v ní mohla uplatnit svou kreativitu a patřila k odpočinkovějším předmětům. Také mě bavily cizí jazyky díky jejich využitelnosti v praxi při cestování a poznávání nových lidí. Naopak mě nebavila chemie a dějepis.

● Co Vás baví dělat ve volném čase?

Ve volném čase ráda maluji, cestuji, chodím na procházky do přírody, trávím čas s přáteli, chodím plavat, zajdu si na koncert nebo si pustím film či seriál.

● Máte v Praze nějaké oblíbené místo či památku?

To je zajímavá otázka. V poslední době ráda navštěvuji Národní galerii.

● Kterou cizí zemi máte ráda a proč?

Ráda objevuji nová místa v Německu a Rakousku, což souvisí s tím, že na gymnáziu vyučuji německý jazyk. Do Rakouska se opakovaně vracím hlavně kvůli Alpám a nádherné přírodě.

● **Kdo je Váš oblíbený autor? A Vaše oblíbená kniha?**

Mým oblíbeným autorem je Ladislav Zibura, od kterého vlastním všechny jeho vydané knihy. Nejraději mám knihu 40 dní pěšky do Jeruzaléma. Když cestuji do zahraničí, vždy mám v zavazadle alespoň jeden cestopis.

● **Jaké je Vaše oblíbené zvíře?**

Mým oblíbeným zvířetem je pes. Jako dítě jsem ho vždy měla a do budoucna bych si ho opět přála.

● **Inspiruje Vás nějaký člověk? A proč?**

Inspiruje mě moje starší sestra. Je velmi cílevědomá, chytrá a hodná. Vždy mi byla vzorem.

PTALA SE VERONIKA STROUHALOVÁ, 2. A

ROZHOVOR PATRIKA BYSTRICKÉHO S PANÍ TAŤÁNOU

Paní Taťána Matsola pracuje již druhým rokem v našem školním bistru. Všichni o ní víme, že je nesmírně milá, usměvavá a připravuje ty nejlepší obložené housky. Napadlo vás ale někdy zeptat se jí, co ji do Česka přivedlo? Pokud vás zajímá její příběh, přečtěte si přepis rozhovoru, který pro nás vedl s paní Taťánou Patrik Bystrický v ruštině, češtině i ukrajinštině.

Já: Jestli bych se vás mohl zeptat... můžu? Jestli by to nevadilo.

Тетяна: Patriku, pověz mi, a co já mám jako říct?

Já: Já se vás budu ptát na otázky a vy mi budete odpovídat.

Тетяна: A ty si nemůžeš někoho jiného vzít? Já vás prosím, ale já špatně mluvím ještě česky.

Já: To je v pohodě, to já pak přepíšu. Nás zajímá právě váš příběh. Jenom pár otázek, třeba deset.

Тетяна: No, zkus.

Já: Co jste dělala předtím, než jste začala pracovat tady na Arcusu?

Тетяна: Dělala jsem domácí úklidy.

Já: Já jsem se s vámi jednou bavil, že jste měla restauraci nebo obchod?

Тетяна: Jo, měla, ale to na Ukrajině. I restauraci a ještě jeden stánek na trhu, kde jsem měla svůj byznys.

Já: A do Česka jste přišla kdy, jestli se můžu zeptat?

Тетяна: 28. února to bude rok. Přišla jsem kvůli válce.

Já: A ten obchod nebo restauraci tam ještě někdo z rodiny má?

Тетяна: Restauraci jsme stihli prodat. A ten stánek na trhu zůstal, ale nikdo tam nepracuje, protože je tam málo lidí.

Já: Máte nějaké koníčky? Co děláte ráda ve volném čase?

Тетяна: Mám hezkou práci, to se mi líbí. A ráda vařím. Hodně let jsem vařila pro 170 lidí. Včera jsem dělala ukrajinské „holubce“ – to je zelí a uvnitř je rýže, a dospod se dávají uzená vepřová žebra.

Takže ráda vaříte, i když máte volno?

Тетяна: Jo. Dělal jsem velký hrnec, protože dneska odcházíme s kamarády na lyže do hor.

Vy lyžujete ráda?

Тетяна: Jo, ale tři roky jsem nelyžovala. Učila jsem se v Bukovelu, tam jsme na Ukrajině furt jezdili. Tady jedeme poprvé.

A děti už máte dospělé?

Тетяна: Jo, dospělé, jsou tady v Česku. Syn má 32 let. Dcera má 29 let. Celkem mám čtyři děti – dvě svoje, snachu a zete a dva vnuky. Máme velkou rodinu.

A chtěla byste se vrátit na Ukrajinu?

Тетяна: Jak by skončila válka, tak bychom se jasně že vrátili. Tam máme všechno – byt, za který nemusíme platit. Jezdím tam o prázdninách se o to starat, uklízet dlažbu a tak. Zůstali tam moji rodiče a sestra s manželem.

Cítíte se tady u nás na škole v pohodě?

Тетяна: Jo, líbí se mi tu, je tu hezky. Paní ředitelka i pan zástupce jsou na mě hodní. I žáci, nezlobí, jsou moc dobří a rozumí mi, i když nemůžu mluvit úplně dobře. Věřím, že to bude lepší.

Chtěla byste mít zpátky svoji restauraci?

Тетяна: No jo, protože jsem na to zvyklá. Pracovala jsem tam okolo 30 let. Mám tam svoje auto na přepravu. Chybí mi ten život v restauraci, byla jsem tam hlavní, měli jsme to s manželem.

Já vám moc děkuju.

Тетяна: Jo, Patriku, děkuju.

ANKETA MEZI UČITELI

JEDNA OSOBNOST, JEDEN STŮL A ŽÁDNÉ ČASOVÉ OMEZENÍ.
S KÝM BY NAŠI PROFESOŘI ŠLI NA VEČEŘI? ODPOVĚDI MLUVÍ SAMY ZA SEBE.

Pan profesor Bejbl:

Já bych šel s Petrem Pavlem... a ani asi nemusím vysvětlovat proč.

Pan profesor Jelínek:

Já bych nejradši šel s panem Buffetem, který investuje, nebo bych šel s někým, kdo mě inspiruje. Ale kdybych byl fotbalista, tak bych určitě šel na večeři s Messim.

Pan profesor Zýma:

Já bych si samozřejmě vybral Jennifer Aniston, protože to byla moje první celebrity crush.

Paní profesorka Ďurianová:

Vždy jsem snila o manželství s Paddy Kellym z Kelly family, takže toho bych si vybrala nejraději.

Pan profesor Pavlíček:

Já bych si rád popovídal s Eliškou Rejčkovou, velice silnou historickou osobností. Bonus k tomu by byl, že je vdova a že prý podle zachovaných pramenů byla i velice hezká.

Paní profesorka Holubcová:

Velice mám ráda Ondřeje Vetchého, chodím na jeho představení, a proto bych se s ním ráda setkala i osobně a popovídala bych si s ním. Bavili bychom se o jeho rolích a všeobecně o jeho hrách a zkušenostech.

Paní profesorka Jančíková:

Já bych si ráda promluvila s Vojtěchem Dykem a rozmluvila bych mu manželství s Tatianou Vilhemovou. Myslím si, že by to byl fajn večer, protože pan Dyk na mě působí takovým renesančním dojmem, podle mě je hrozně fajn. Samozřejmě bych ho také poprosila, ať se vrátí do kapely Nightwork.

Paní profesorka Holubová:

Já bych si vybrala nějakého filosofa, třeba například Victora Frankla, ráda bych s ním pohovořila o hledání smyslu života. Velice mě toto téma zajímá a dotýká se mě. Dále bych si vybrala Sokrata, díky tomu jak vystupoval a fungoval.

ANKETA

Paní profesorka Vašková:

Na večeri bych chtěla jít s Oscarem Wildem, jelikož byl vtipný, provokující, ale zároveň moudrý a laskavý. Tak to na mě alespoň dělá dojem z jeho tvorby. Mohli bychom spolu probrat módu, trochu drbat, trochu si dělat legraci z ostatních... Jen nevím, jestli by byl ze mě Oscar nadšený tak moc jako já z něho.

Paní zástupkyně Závětová:

Já bych si vybrala Karla IV. nebo Rudolfa II. Karla IV. proto, že se při návratu z Francie vrátil zpět do Zbraslavi k hrobu své matky. Jak se asi tak Karel IV. cítil? Dále by mě velice zajímalo, proč nechal nakreslit právě brkoslava severního do rukou Ježíška, který je v náruči Madony zbraslavské. Brkoslav se vyskytuje v chladnějších oblastech, takže proč zrovna tento pták? Žil zde běžně v naší krajině? A s Rudolfem II. bych probrala tajné chodby pod Prahou, konkrétně bych se chtěla dozvědět něco o chodbě vedoucí do domu na Haštalském náměstí, kde se nacházely tajné chemické laboratoře alchymistů.

Pan profesor Uldrich:

Já bych se rád sešel s Giordanem Brunem, jelikož přišel s teorií mnoha světů a zajímá mě, jak na to sakra přišel, a taky, jestli bolí upálení.

Paní profesorka Jelinková:

Já bych si vybrala Marco Pola, protože to byl krásný muž a cestoval po celém světě. To bych s ním měla hezkou budoucnost!

Pan ředitel Závěta:

Já bych se nejraději sešel s Edvardem Benešem, protože mě zajímá, jestli by s odstupem času nevyhodnotil své kroky v politické kariéře jinak, a pokud ano, jak si myslí, že by tím ovlivnil vývoj české historie.

Ptaly se Žofie Švejdvá a Emma Maršálková, 7. A

Literární dílna

POV: JSI VEDLEJŠÍ POSTAVA SLAVNÉHO LITERÁRNÍHO DÍLA

Karkulčina babička

Žít osamocená v malé chaloupce za lesem není jednoduché. Musím štípat dříví, prát, vytírat podlahu, vařit... Je toho až příliš na jednu osobu. Věkem mi docházejí síly, a navíc mě skolila nemoc. Naštěstí mě má vnučka Karkulka plánuje navštívit den mých narozenin, které mám za pár dní.

Dnes je ten den. Dnes jsem zas o rok starší a každou chvíli očekávám Karkulku, abychom mohly sníst koláč a poklidit moji chaloupku. Najednou uslyším zaklepání na dveře a vysoký hlásek, jak praví: „Babičko, to jsem já, Karkulka. Smím dovnitř?“ Nezní to jako Karkulka. Klepání je o něco tvrdší a

hlásek je hrubší. „Sluch mě asi klame,“ pomyslím si a odpovím Karkulce, aby vešla dovnitř. Do místnosti vstoupí vysoká postava se sytě červenou kápí. Karkulka nikdy takto vysoká nebyla. „Zrak mě klame, jen trochu povyrostla.“ Postava přistoupí k mé posteli. Najednou ucítím zápach divoké zvěře, krve a bolesti

namísto vypraného prádla. „Čich mě také oklamal, vždyť je to má vnučka. Kdo jiný by to byl?“ Postava se přiblíží a sedne si na kraj postele, ale Karkulka to není. Vidím vysokou chlupatou bytost. Slyším její hluboké a hrubé dýchání. Cítím, kde všude pobíhala a jaké všechny hrůzy musela ostatním provést.

Je to krvelačný vlk. Než stihnu cokoliv říct, vlk se po mně svižně natáhne, popadne mě do svých obrovských tlap a celou mě zaživa spolkne.

V jeho žaludku je velmi zvláštní prostředí. Teplo, příjemná vlhkost, zastrašující tma. Jenže pomyšlení na vlkův žaludek mě znechucuje. Obrovským prostorem se začnou ozývat vlkovy ohavné myšlenky: „První část je hotova, nyní se jen převléct a počkat na tu mladou...“

Napsala Linda Hrábková, 4. A

Dělník o Šťastném princí

Dneska musím zase do práce do spalovny, když jdu přes náměstí Šťastného prince, tak vidím, jak ta socha už není v dobrém stavu, a ještě na ní leží nějaký mrtvý pták, takže když jsem přišel do práce, tak jsem řekl šéfovi, že bychom tu sochu mohli roztavit. A tak jsme se šéfem zašli za starostou a dohodly jsme, že se bude volit, zda se socha zničí, nebo ne. Občané nakonec odhlasovali, že socha už neplní svůj účel, a tak bude roztavena. Když k tomu došlo, tak z ní z nějakého záhadného důvodu zbylo jen srdce. Nikdo neví proč a asi se to už ani nikdo nikdy nedozví.

Napsal Kryštof Zátka, 4. B

Goliáš

Narodil jsem se do zdatné rodiny filištínských bojovníků. Už v mládí jsem se rád pral s přáteli. Miloval jsem války. Hned jak to bylo možné, tak jsem narukoval do armády. Byl jsem ihned největším a nejsilnějším vojákem filištínského vojska. Od doby, co jsem se přidal, neprohráli díky mně žádnou bitvu. Před několika dny jsem odcestoval k údolí Éla. Proti nám stojí slaboulinká a maličká armáda nějakých Izraelců. Hned první den po příjezdu jsem vyzval Izraelce, ať mi pošlou svého nejsilnějšího a nejodvážnějšího muže, ale "žádnej z těch srabů" se neodvážil se mnou bojovat. Očividně nemají žádného pořádného vojáka, nechápu, jak mohli někoho porazit. Vyzývám je už několik dní, ale stále nic, pořád se bojí. Dneska se ale konečně někdo přihlásil. Je to nějaký malý klučina, asi sedlák, nemá brnění a má jenom maličký práček. Hned jsem se mu vysmál. "To bude rychlý a nenamáhavý," pomyslel jsem si. No a tak začal boj. Opravdu byl rychlý a neunavující. Tomu malému pastýřovi stačil malý oblázek a trefil mě přímo do oka. Zhroutil jsem se a upadl jsem do bezvědomí, nikdy jsem se už neprobral. Usekl mi hlavu mým vlastním mečem. Válku tím pádem vyhráli Izraelci.

Napsal Erik Thorburn, 4. B

Tři muži ve člunu: Jak to vidí člun?

Čím déle tady pluji, mám pocit, že nejsem jen obyčejným člunem ze dřeva s vlající plachtou, ale že se ze mě nedobrovolně stal pohyblivý blázinec. Mám čtyři pasažéry - tři lidi a psa, který je inteligentnější než všichni ti chlapi dohromady. Nejen, že neumí pořádně kormidlovat, pořád se mnou naráží do kamenů a dělají na mě skvrny pomocí zbytků jejich oběda. Ale to, co se stalo dnes ráno, byl vrchol ponížení na moji adresu. Brzy po ránu jsem zaslechl podivný hluk a uviděl jsem Jeroma, jak se naklání přes palubu a něco se snaží vytáhnout z vody. Za ním stál Harris a smál se mu, že nechal svou košili spadnout do řeky.

„Harrisi, to je tvoje košile,“ pomyslel jsem si. Ale Harris se smál dál a mával kolem sebe rukama jako pavián. „Jerome, copak nevidíš, že to není tvá košile? Tento kus látky je zbarven do holubí modři, zatímco tvoje košile je lehce tyrkysová,“ řekl jsem, ale nikdo mě nemohl slyšet. V tu chvíli jsem udělal jediné, co může zoufalý člun udělat. Začal jsem se tiše modlit, aby tuhle trapnou scénu neuviděl nikdo ze břehu. Jenže jakmile Jerome vytáhl tu promočenou, kdysi modrou košili, všiml jsem si skupinky dívek na pravém břehu. Byly krásné, elegantní a dívaly se přímo na moji palubu, kde Harris zrovna nadával, protože konečně přišel na to, že košile je jeho. A ty dámy si jistě myslely, že jsme nějaký putovní cirkus. To bylo poznat z jejich pobaveného výrazu. Cítil jsem, jak se mi prkna propadají studem. Kdybych mohl, potopil bych se až ke dnu. Můj život se třemi muži ve člunu je prostě takový.

Napsala Aneta Kaštilová, 4. A

I ti, co vás milují, nemusí vědět, jaká cesta je pro vás ta správná

Kam a za kým vede nebo co vás na jejím konci čeká

I ti, co vás milují, můžou stát za slzou, která vám po tváři stéká

Někteří se uzavřou, když vaše cesta k nim nevede

Někteří dále doufají, že půjdete po té stejné jako oni

A jiní vám míří naproti, ať nikdo další slzy neuroní

I ti, co vás milují, nemusí vědět, jaká cesta je pro vás ta správná

Jenomže většinou to nevíte ani vy sami

Jestli ta, po které teď jdete, vůbec ta správná je

Jestli ten led pod vámi za chvíli neroztaje

Jestli vám láska ve vzduchu nedovlaje

Nebo vaše oblíbená skladba nedohraje

Záleží jen na tom, jak se s tím vším vyrovnáte

Protože jen to, co vám je souzeno, na konci máte

I ti, co vás milují, nemusí vědět, jaká cesta je pro vás ta správná

Nenechme se ovlivnit tím, co jsme si mysleli doposud

Občas láska nemusí určovat osud

Autorka je studentkou našeho gymnázia

KVÍZ *Jaký typ studenta jsem?*

Připravily Zuzana Spoustová a Daniela Štofanová, 4. A

Když vidíte slovo "kočka", co uděláte jako první?

- A) Řeknu si "kočka" sám/sama pro sebe
- B) Představím si obrázek kočky ve své mysli
- C) Automaticky si vzpomenu na konkrétní kočku (svou, z videa, z filmu) a emoci, kterou s ní mám spojenou
- D) Představím si, jak si kočka hraje a vrní

Jak se učíte na zkoušku/test?

- A) Potřebuji mít přehled - dělám si strukturované poznámky,...
- B) Vyhovuje mi, když mě někdo prozkouší a tím zjistím, jak dané učivo zvládám
- C) Jsem kreativní - tvořím si kartičky, vlastní testy,...
- D) Jednou si přečtu zápisky a jdu spát 😴

Jakou aktivitu z těchto čtyř byste si vybrali nejraději?

- A) Povídání s lidmi - diskuze, sdílení názorů
- B) Pohybovou aktivitu - sport nebo tanec
- C) Umění - kreslení, hra na hudební nástroj, psaní povídek
- D) Scrollování (TikTok, Instagram,...) 📺

Kdy se připravujete na test?

- A) Učím se v den, kdy je datum testu oznámeno
- B) Učím se večer předem
- C) Učím se o přestávkách
- D) Spoléhám na štěstí a svého kamaráda 😊

Jaký předmět máš nejradši?

- A) Ten, ve kterém vynikám
- B) Ten, na který se nemusím učit
- C) Ten, kde není komplikované učivo
- D) Oběd a přestávky jsou nej 😊

Jak reaguješ, když dostaneš špatnou známku?

- A) Je mi do breku
- B) Mrzí mě to, ale řeknu si „nevadí“
- C) Snažím se zůstat pozitivní a nemyslet na to
- D) Je mi to jedno, trojkaři jsou přece milionáři 💰💰💰

Jak si píšeš poznámky?

- A) Přehledně, barevně, systematicky, mám na to prostě svůj systém
- B) Zapišu si jen to nejdůležitější - to, co si myslím, že bude v testu
- C) Řeknu si, že si to zapamatuju, ale potom vždy prosím spolužáky o zápisky 😊
- D) Nepíšu si je - ze zápisků se neučím

Jaký jsi při skupinové práci?

- A) Jsem ten alfa vůdce 🐺
- B) Dělán, co mi zadali ostatní
- C) Přispívám vlastními nápady
- D) Jsem ve vlastním světě

Jaký máš vztah k domácím úkolům?

- A) Dělán je hned, co přijdu domů 😊
- B) Dělán je přestávku před hodinou
- C) Dělán jen ty, u kterých se bojím, že za nesplnění dostanu pětku
- D) Kašlu na ně

Jaký je tvůj ideální učitel?

- A) Spravedlivý a srozumitelný
- B) Hodný a tolerantní
- C) Zábavný a moderní
- D) Takový, co nic moc neřeší

VYHODNOCENÍ

Nejvíce A - Zodpovědný student

Jsi cílevědomý/á, snaživý/á a škola je pro tebe důležitá.

Nejvíce B - Pohodový student

Školu bereš s klidem, zvládáš ji bez zbytečného stresu.

Nejvíce C - Kreativní student

Máš rád/a nápady, kreativitu a učíš se po svém.

Nejvíce D - Rebel/student „na pohodu“

Škola prostě není tvoje priorita 🧘 .

ROK 2025 V POLITICE

Tvrzení, že rok 2025 byl - co se týče politického bizáru - na rozebírání plodný, je vyjádřením příliš slabým. Jenom politikou České republiky bych pokryl bakalářskou práci a o světě ani nemluvně. A proto přijde akt, kterému se říká "vybírání špeků".

Začneme se "špeký" v naší české kotlině. Zde jsme měli volby, a to vám, vážení, byla přehlídka mozkové nedostatečnosti a mentální akrobacie. Ale k tomu se ještě dostaneme. Začneme tím, co tomu předcházelo, a to byl konec vlády koalice SPOLU a STAN. Ten byl doprovázen věcmi jako "důchodová reforma" (tedy strašák každého důchodce, co si o tom nic nepřčetl), která nebyla ani dokonalá, ani dokončená. Proč? Podle mě to bylo prostě proto, že ta vláda z logických důvodů neměla odvahu. Tyto logické důvody byly takové, že by je spousta lidí potom nechtěla volit. Po tomhle by bylo ještě dobré zmínit "dona Pabla a bitcoinovou aférku", což je možná jedna z nejbizarnějších kauz vůbec.

Pojďme nyní k samotným volbám. Kromě klasických stran, jsme měli i "staronové", novější strany anebo reedici komunistů známou jako STAČILO Kateřiny Konečně nekonečné, která se naštěstí nedostala do sněmovny a za pár let skončí v propadlišti dějin. Spolu vzala ještě paní Maláčovou s plytkými otázkami, Labubu a Lubomírem Zaorálkem (ačkoli ten se na politické scéně může znovu zjevit kdykoli). Kdo ale nakonec "dofrčel" do sněmovny a taky na Hrad, byli Motoristé Sobě. Tedy u jmenování ministrů se ukázalo, že jeden nejmenovaný kandidát na ministerský post si myslel, že na Hrad dojde jako kluci ve třicátém devátém, a to se zdviženou pravačkou a jezdeckými holínkami, ale to mu nevyšlo a prezident Pavel ho hezky odsunul na post poradce. A jinak volby vyhrálo ANO, SPD a strana AUTO neboli Motůrky k sobě. A minulá vláda a Piráti šli do opozice.

Tak to by bylo něco málo k naší malé kotlince a pojďme nyní do zahraničí.

Začneme na východ od nás. Na Ukrajině se stále válčí, ale nebojte, Zelenský se snažil za pomoci Ameriky pracovat na míru, jenže narazil, protože - hádejte, kdo - chytil kormidlo v USA. Ano, milí čtenáři, nikdo jiný než Donald J. Trump, takže nakonec z pokusu o mír zůstaly Zelenskému oči pro pláč, tak to snad vyjde v roce 2026.

A USA? Hnutí MAGA (Make America Great Again) dělá svoje, postupně opět roste popularita Demokratické strany, přistěhovalci jsou násilně deportováni a Trump se obecně zase chová jako malý kluk. No a pokud jste náhodou fanoušci žánru "true crime", tak nezoufejte, Donnie Trump vydal Epsteinovy spisy. Mimo jiné samotný vydavatel Donnie s těmito věcmi nic společného "neměl" a údajně Jeffreyho ani neznal a ten člověk, se kterým je na fotografiích, je Jeffreyho jednovaječné dvojče, zdroj: "věř mi brácho".

Ještě nám ale zbývá jedna oblast, a to Blízký východ, kde skončil konflikt mezi Palestinou a Izraelem, což určitě pobouřilo spoustu aktivistů za lidská práva a sebralo jim zaměstnání.

To bylo stručně vše, co se za minulý rok událo, a uvidíme, zdali bude tento rok také tak plodný jako rok minulý.

Názory uvedené v tomto článku jsou osobními názory autora a nepředstavují oficiální stanovisko redakce. Vaše případné polemiky adresujte redakci časopisu, rádi je v příštím čísle uveřejníme.

Horoskop

DO BUDOUCNOSTI PRO VÁS NAHLÉDLY ŽOFIE ŠVEJDOVÁ A EMMA MARŠÁLKOVÁ

NIKDO PŘESNĚ NEVÍ, KDO S ASTROLOGIÍ PŘIŠEL PRVNÍ. MOŽNÁ NĚKDO, KDO SE JEDNOU ŠPATNĚ VYSPAL A ROZHODL SE Z TOHO OBVINIT MARS. NÁSLEDUJÍCÍ VĚŠTĚNÍ JE SMĚS HVĚZD, INTUICE, ABSOLUTNĚ NEPODLOŽENÝCH DOMNĚNEK A PŘÍROVNÁNÍ, KTERÁ BY NIKDY NEMĚLA EXISTOVAT. POKUD SE V NĚČEM POZNÁŠ, JE TO OSUD. POKUD NE, MŮŽEŠ TO SVĚST NA ŠPATNÉ ZNAMENÍ.

Beran

Tvoje energie teď připomíná kávovar, do kterého někdo omylem nalil Red Bull. Jsi neklidný/á, akční a máš pocit, že když se věci nehýbou, musíš je popostrčit... klidně loktem. Tento měsíc se můžeš pustit do projektů, které dávají smysl až zpětně, podobně jako když si ostříháš vlasy s tím, že „to doroste“. Většinou vyhraješ, ale občas se zastav a zeptej se: fakt je to nutné?

Býk

Tvůj ideální den by vypadal jako pomalu se rozpouštějící sýr – žádný spěch, žádné drama. Svět ale zřejmě plánuje opak. I tak zůstaneš pevný/á jako strom, který přežil několik generací dětí s nožíky. Tento měsíc ti udělá radost cokoli, co je pohodlné, známé a ideálně jedlé. Novinky přijímej opatrně, jako by to byla podezřelá omáčka.

Blíženci

Máš v hlavě víc nápadů než playlistů, které nikdy neposloucháš. Jednu chvíli chceš změnit život, druhou jen ležet a existovat. Komunikace ti půjde skvěle – dokážeš se vykecat z čehokoli, včetně situací, které sis způsobil/a sám/sama. Pozor jen na to, abys nezačal/a konverzaci, která skončí o tři témata jinde.

Rak

Emoce se budou chovat jako počasí na jaře – ráno slunce, odpoledne krize, večer nostalgie. Máš tendenci všechno prožívat víc než ostatní, ale to je vlastně tvoje superschopnost. Tento měsíc si dej pozor, komu věnuješ energii. Ne každý si zaslouží přístup do tvého „vnitřního playlistu smutných písniček“.

Lev

Vcházíš do místnosti a je to, jako by někdo přepnul světlo na plný výkon. I když nic neříkáš, jsi vidět. Tento měsíc se ti bude dařit, hlavně když si dovolíš být sám/sama sebou – což je mimochodem tvoje oblíbená činnost. Jen si dej pozor, ať se z přirozeného charisma nestane hlavní vysílací kanál bez vypínače.

Panna

Tvůj mozek analyzuje realitu s přesností laboratorní váhy. Všimneš si detailů, které ostatní ignorují, a občas tě to dohání k šílenství. Tento měsíc tě může rozčítit chaos – ať už fyzický, nebo lidský. Zkus si připomenout, že ne všechno musí být dokonalé. Některé věci jsou prostě... funkčně rozbité.

Horoskop

Váhy

Tvůj život teď připomíná vážení dvou stejně těžkých melounů. Každá možnost má něco do sebe a ty nechceš udělat špatné rozhodnutí. Dobrá zpráva: i když se rozhodneš pozdě, pořád se rozhodneš hezky. Tento měsíc ti pomůže obklopit se estetikou – hezké věci, hezcí lidé, hezké myšlenky (nebo aspoň kafe v hezkém hrnku).

Štír

Působíš, jako bys měl/a plán, i když ho ve skutečnosti teprve vymýšlíš. Tajemství kolem tebe visí ve vzduchu, i když jen mlčíš. Tento měsíc máš silnou intuici – podobnou pocitu, že něco není v pořádku, ale nemáš důkaz. Důvěřuj si, ale nezapomeň, že ne každý mlčí proto, že něco skrývá.

Střelec

Tvá duše chce dobrodružství, změnu a ideálně letenku. Realita ti možná nabídne jen novou trasu domů, ale i to bereš jako objev. Tento měsíc tě bude bavit všechno, co není stereotyp. Pozor ale na sliby – nadšení je skvělé, ale někdy slíbíš víc, než stihneš.

Kozoroh

Tvůj život má strukturu, řád a vnitřní to-do list, který nikdy nespí. Jsi jako horolezec, který už vidí vrchol, i když ostatní ještě hledají mapu. Tento měsíc se ti vyplatí vytrvalost, ale nezapomeň, že odpočinek není selhání, jen aktualizace systému.

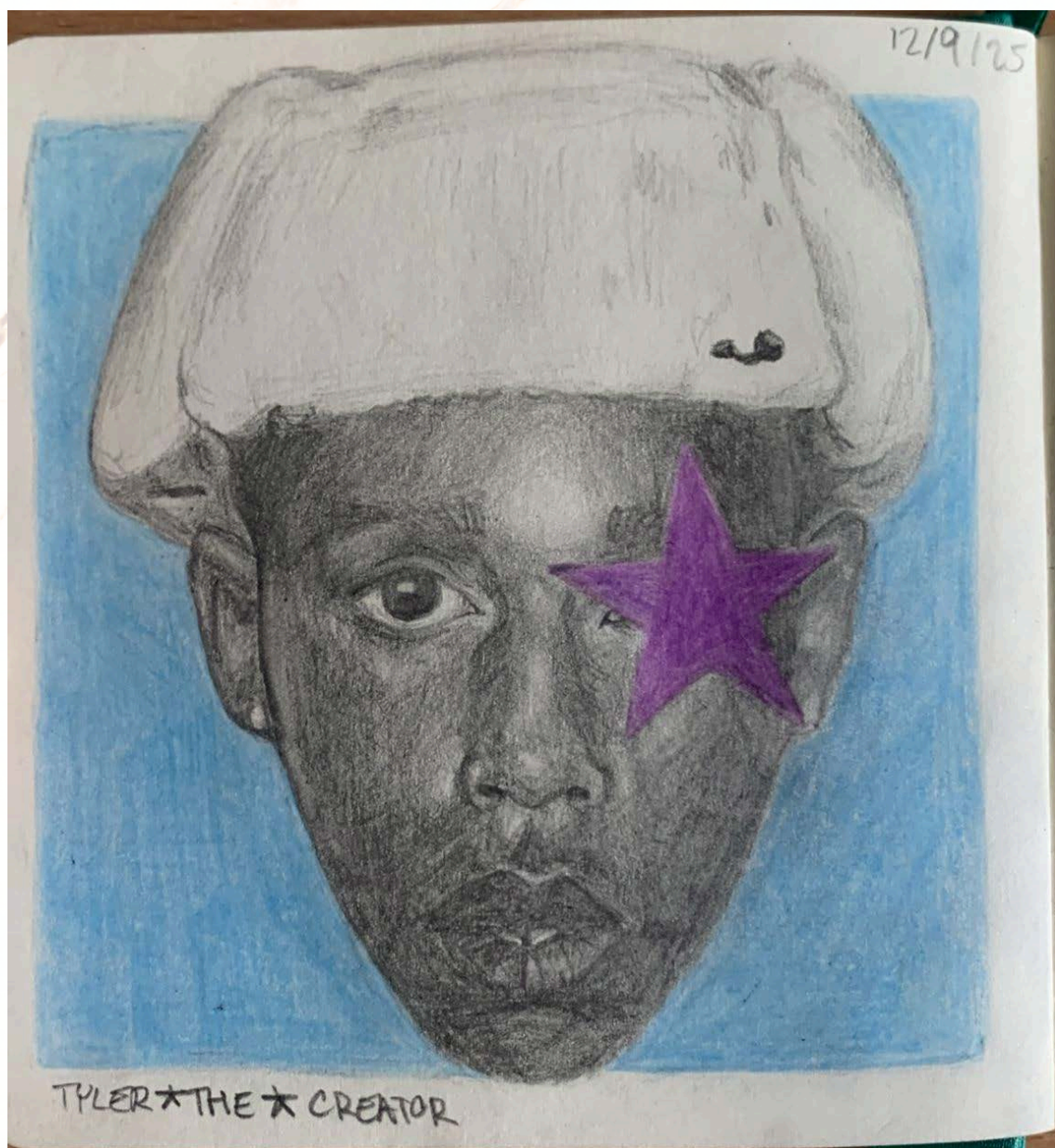
Vodnář

Tvůj mozek funguje jako experimentální laboratoř bez manuálu. Nápady přicházejí nečekaně, často ve chvílích, kdy by sis měl/a dělat úplně něco jiného. Tento měsíc se neboj být jiný/á – svět to možná nechápe, ale tajně tě sleduje. A někdy i opisuje.

Ryby

Žiješ napůl v realitě a napůl ve světě, kde všechno dává hlubší smysl. Občas se ztratíš ve vlastních myšlenkách, jako když se zapomeneš dívat z okna ve vlaku. Tento měsíc tě povede intuice – jen ji občas konfrontuj s fakty, ať nepluješ úplně mimo mapu.

Arcus Revue

Ilustrace: Natálie Kalíková

Redakce: Emma Maršálková, Žofie Švejsová, Jakub Brázda, Ella Stomeová,
Patrik Bystrický, Zuzana Spoustová, Daniela Štofánová, Šimon Kubíček,
Antonín Nechyba, Filip Mesršmíd, Veronika Strouhalová

Šéfredaktor: Erika Vašková

Kontakt: erika.vaskova@arcus9.cz